ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Σὲ πέντε λεπτά, μοῦ εἶπε ὁ καθηγητής Οὐΐλλιαμ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μου, θἄχουμε βγάλει τὴν πλάκα... τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ εὐκολώτερο ἀπ' ὅσο νόμιζα... Εἶσαι χλωμὸς ὅμως... Γιατί ; Φοβᾶσαι ;...

Δὲν πρόφτασα νὰ τοῦ ἀπαντήσω... Μέσα στοὺς θάμνους ἀκούστηκε ἄξαφνα ἕνα παράξενο θρόϊσμα, κάτι σὰν ἐλαφροπάτημα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος παραμονεύει...

— Ρίξε φῶς ! μοῦ ψιθύρισε ἀμέσως ὁ καθηγητής, πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχωρῶντας πρὸς τὸ μέρος π' ἀκούστηκε ὁ θόρυβος. Ἄναψα ἀμέσως τὸ ἠλεκτρικὸ μου φανάρι καὶ διεύθυνα τὸ φῶς πρὸς τοὺς θάμνους τῶν ἀγριοτριανταφυλλιῶν καὶ τοῦ δενδρολιβάνου ποὺσαν ἄφθονα φυτευμένα ἐκεῖ γύρω, μὰ δὲν εἴδαμε τίποτε ἀπολύτως.

— Κι' ὅμως ἄκουσα καλά, ψιθύρισε ὁ καθηγητής ἐρευνῶντας μὲ τὸ ὀξὺ βλέμμα του παντοῦ μέσα στὸ σκότος. Ναί, ἄκουσα καλὰ καὶ σὺ ἄκουσες, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ναί, κάτι σύρθηκε ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

— Κάτι ἢ κάποιος, μουρμούρισε ὁ καθηγητής κουνῶντας τὸ κεφάλι.

— Ἴσως νὰ ἦταν κανένα ζῶο, παρετήρησα ἐγώ.

— Ζῶο εἶπες ; Ὄχι φίλε μου. Τὸ νεκροταφεῖο δὲν εἶνε οὔτε δάσος, οὔτε βουνοπλαγιὰ ἢ ἀνοιχτὸ γρασίδι γιὰ νὰ γυρίζουν μέσα σ' αὐτὸ λαγοὶ ἢ ἀγρίμια. Πολὺ φοβοῦμαι πὼς αὐτὸς ὁ ἄθλιος μᾶς παραμονεύει.

— Λέτε ;

— Σᾶς εἶπα, πολὺ τὸ φοβοῦμαι. Ἂς ἔχουμε λοιπὸν τὰ μάτια μας τέσσερα. Ἂς κάνουμε τὴ δουλειά μας κ' ὕς κυττάζουμε συγχρόνως καὶ γύρω μας.

Ξαναπλησιάσαμε στὸ κενοτάφιο κι' ὁ καθηγητὴς ἄρχισε ν' ἀφαιρῇ πάλι τὸ τσιμέντο καὶ τὸν ἀσβέστη ποὺ κρατοῦσαν τὴν πλάκα τῆς εἰσόδου. Πλησίαζε νὰ τελειώσῃ, ὅταν ἔξαφνα, ἕνας τρομακτικὸς κρότος, σὰν νἄσκασε ὀβίδα μπρὸς στὰ πόδια μας, μᾶς ἔκαμε ν' ἀναπηδήσουμε !

Αἰσθάνθηκα τὸ μάρμαρο ἐπάνω στὸ ὁποῖο πατοῦσα νὰ τραντάζῃ ὁλόκληρο, τὴ γῆ νὰ σείεται, μικρὲς πετρίτσες καὶ χώματα μὲ χτύπησαν στὸ πρόσωπο...

Ὁ καθηγητὴς Οὐΐλλιαμ πήδησε γρήγορα πλάϊ μου καὶ μὲ τράβηξε ἀποτόμως πρὸς τὰ πίσω βλασφημῶντας μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, αὐτὸς ποὺ ποτὲ μου δὲν τὸν εἶχα ἀκούσει νὰ βλαστημᾷ.

— Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε, μοῦ σφύριξε στ' αὐτί, πέρνοντας συγχρόνως τὴν ἀναπνοή του. Λίγο ἀκόμα κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας θὰ ἦταν νεκρός, τσακισμένος, συντριμμένος, μὲ λυωμένο τὸ κρανίο !...

Εἶχε ἀντιληφθῇ ἐν τῷ μεταξὺ τί συνέβη κ' εἶχα τρομάξει τόσο ὥστε δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ δώσω ἀπάντησι.

Ὁ καθηγητὴς τὸ ἀντελήφθη. Κι' ὁ ἴδιος ἄλλωστε ἦταν ἀνήσυχος, τὰ χέρια του τρέμανε ἐλαφρά, τὰ μάτια του σπινθήριζαν μέσα στὸ σκότος. Ὡστόσο, μὲ τράβηξε λίγα βήματα ἀριστερὰ καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθήσω στὴ μαρμάρινη βάσι ἑνὸς μνημείου. Κάθησε πλάϊ μου ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα καὶ μοῦ εἶπε :

— Μᾶς ἔσωσε ὁ θεός ! Ἂς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνομά του !... Καὶ σταυροκοπήθηκε.

Ἔκαμα ἀμέσως τὸ ἴδιο. Εὐχαρίστησα μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὸ θεό, γιατὶ πραγματικῶς μᾶς εἶχε γλυτώσει ἀπὸ βέβαιο θάνατο... Τί εἶχε συμβεῖ ὅμως ;

Κάτι τὸ ἀνεξήγητο, κάτι τὸ ἀπρόοπτο, κάτι τὸ ἐντελῶς ἀφάνταστο... Ἐνῶ ὁ καθηγητὴς προσπαθοῦσε ν' ἀφαιρέσῃ τὴν πλάκα τοῦ μνημείου κ' ἐνῶ στεκόμουν κοντά του καὶ τοῦ ἐφώτιζα, ξαφνικὰ ξέφυγε ἀπ' τὴ θέσι της κ' ἔπεσε κάτω, πρὸς τὸ μέρος μας ἀκριβῶς, μιὰ μεγάλη μαρμάρινη ἀρχαία λήκυθος ποὺ βρισκόταν στὴν κορυφὴ τοῦ κενοταφίου γιὰ στόλισμά του. Τὸ γκρέμισμά της ἦταν τόσο ἀπρόοπτο καὶ τόσο γρήγορο, ὥστε δὲν προφτάσαμε νὰ μετακινηθοῦμε, παρὰ μόνον ὅταν ἔγινε θρύψαλλα μπρὸς στὰ πόδια μας, μὲ μεγάλο κρότο...

Ἦταν τόσο τὸ μέγεθός της καὶ τὸ βάρος της ὥστε ἀσφαλῶς θὰ σκότωνε τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς δυὸ μας ἂν ἔπεφτε ἐπάνω του. Ἴσως θὰ μᾶς τσάκιζε καὶ τοὺς δύο. Εἶχε ζυγιασθῇ γιὰ νὰ πέσῃ ἀκριβῶς ἐπάνω μας. Ἐσωθήκαμε ἀπ' τὸν τρομερὸ αὐτὸ θάνατο ἀπὸ ἕνα ἐντελῶς τυχαῖο γεγονός. Πέφτοντας ἡ λήκυθος προσέκρουσε πάνω σὲ μιὰ γωνία τοῦ κενοταφίου κ' ἔτσι κατρακύλησε πρὸς τὰ κάτω λίγο πιὸ λοξά, μισὴ σπιθαμὴ πέρα ἀπ' τὸ μέρος ποὺ στεκόταν ὁ καθηγητὴς Οὐΐλλιαμ.

Πῶς εἶχε συμβεῖ τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ ;

Τὸ ἴδιο πρᾶγμα φαίνεται ἐσκέπτετο κι' ὁ καθηγητής, γιατὶ ὅταν γύρισα καὶ τὸν ρώτησα σχετικῶς κούνησε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἀμέσως.

— Ἴσως, εἶπα, νὰ μετατοπίσθηκε ἀπὸ τοὺς χτύπους πάνω στὴν πλάκα τῆς εἰσόδου, ἂν καὶ χτυποῦσατε πολὺ ἐλαφρά.

— Λέτε παραμύθια, φίλε μου ! Παραμύθια. Χτυποῦσα ἐλαφρὰ κι' ἀκόμη εἶχα διπλώσει τὸ σφυρὶ μὲ ὕφασμα. Δὲν πέφτει λοιπὸν ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα ἕνα τεράστιο μάρμαρο, δὲν φεύγει ἀπὸ τὴ θέσι του γιατὶ ὁπλῶς ἐξύσαμε τὸν ἀσβέστη τοῦ μνημείου. Θἄπρεπε νὰ γίνῃ δυνατὸς σεισμός, μὰ καὶ πάλι ἀμφιβάλλω ἂν θὰ συνέβαινε αὐτὸ ποὺ συνέβη. Ὅταν γίνεται ἡ διακόσμησις τῶν νεοταφίων τὰ στερεώνουν πολὺ καλὰ οἱ ἐργάτες ὅλα αὐτὰ τὰ μαρμάρινα στολίσματα. Ὄχι, ἡ λήκυθος δὲν ἔπεσε μόνη της...

— Δὲν ἔπεσε μόνη της ; Θέλετε νὰ πῆτε...

— Θέλω νὰ πῶ αὐτὸ ποὺ ὑποψιάζεσθε ἀσφαλῶς καὶ σεῖς. Ὅτι κάποιο δυνατό, κάποιο ἀόρατο χέρι μᾶς τὴν ἔρριξε κατακέφαλα γιὰ νὰ μᾶς σπάσῃ τὰ κόκκαλα. Εὐτυχῶς ποὺ μᾶς ἐφύλαξε ὁ Θεός. Ναί, φίλε μου Τζώρτζ, μᾶς ἐφύλαξε λέγω ὁ Θεός. Κι' αὔριο πρωῒ πρωῒ ν' ἀνάψετε μιὰ μεγάλη λαμπάδα στὸ ναὸ τῆς ἐνορίας σας γιὰ τὸ θαῦμα ποὺ γίνε ἀπόψε. Λίγο ἀκόμη καὶ θἄμαστε νεκροί, μὲ καμωμένα πῆττα τὰ κρανία !...

— Ἔχετε δίκηο. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία. Κάπου ἐδῶ γύρω παραμονεύει Ἐκεῖνος !...

— Σοῦ τὸ εἶπα καὶ προηγουμένως. Σοῦ εἶπα ὅτι ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τόν βροῦμε μέσα στὸ φέρετρό του κ' ἐξακολουθῶ νὰ ἐπιμένω στὴ γνώμη μου αὐτή. Νὰ δῆτε πὼς τὸ φέρετρό του θἆναι ἄδειο...

— Θὰ συνεχίσουμε λοιπόν ;

— Ἂν θὰ συνεχίσουμε ; Βεβαιότατα. Ἐκάθησα ἐδῶ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ταραχή, ἡ ὁποία, πολὺ δικαίως, μᾶς εἶχε καταλάβει ὕστερα ἀπ' ὅ,τι συνέβη, κι' ἀκόμη γιὰ νὰ δῶ μήπως ὁ κρότος τῆς πτώσεως φέρει ὦς ἐδῶ κανένα φύλακα τοῦ νεκροταφείου. Εὐτυχῶς ὅμως ἢ δὲν ἄκουσαν ἢ φοβοῦνται νὰ ἔρθουν. Θὰ ρθοῦν ὅμως οὔτως ἢ ἄλλως τὸ πρωῒ, θὰ δοῦν τί συνέβη, θὰ τοὺς γεννηθοῦν νέες ὑποψίες καὶ Κύριος οἶδε τί μέτρα θὰ λάβουν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τελειώνουμε ἀπόψε. Ἐμπρός !...

Ὁ καθηγητὴς σηκώθηκε ὄρθιος. Ἔκαμα τὸ ἴδιο, μὰ πρὶν προχωρήσουμε τὸν ρώτησα :

— Ἂν ὅπως λέτε ὁ Στῆβενς δὲν βρίσκεται στὸ κενοτάφιό του, ποιὸς ὁ λόγος νὰ τὸ ἀνοίξουμε ;

Ὁ καθηγητὴς Οὐΐλλιαμ κούνησε τὸ κεφάλι του, στήριξε τὸ χέρι του στὸν ὦμο μου καὶ μοῦ ἀπάντησε :

— Πρέπει, φίλε μου... Πρέπει... Νομίζεις λοιπὸν πὼς κοπιάζω ἄδικα ; Ἐμπρός, ἂς μὴ χάνουμε καιρό. Ἔλα μαζύ μου καὶ θὰ δῇς. Ἄλλωστε ἔχουμε φτάσει πειὰ στὸ τέλος. Μερικὰ χτυπήματα ἀκόμη καὶ ἡ πλάκα θὰ βγῇ ἀπὸ τὴ θέσι της. Ἀκολουθησέ με...

Πλησιάσαμε πάλι μὲ προφύλαξι στὸ κενοτάφιο καὶ ξαναρχίσαμε. Ὁ καθηγητὴς δὲν εἶχε ἄδικο. Ἔφτασαν μερικὰ χτυπήματα ἀκόμα καὶ ἡ πλάκα τοῦ κενοταφίου ἔφυγε ἀπ' τὴ θέσι της.

Σταθήκαμε τότε ἀκίνητοι ἐνῶ ἡ καρδιά μας χτυποῦσε, χτυποῦσε δυνατά...

Βρισκόμαστε ἐμπρὸς στό φέρετρο τοῦ Στῆβενς !...

(Ἀκολουθεῖ)

Σταθήκαμε ἀκίνητοι, ἐνῶ ἡ καρδιά μας χτυποῦσε, χτυποῦσε...

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

"ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ,,

Γλυκύτατον καὶ περιπαθέστατον ἐρωτικὸν μυθιστόρημα.